Geoffrey Hodson

REJTETT BÖLCSESSÉG A KERESZTÉNY SZENTÍRÁSBAN

Fordította: Bárány Károly, 2012.
MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

Feltehetően a legtöbb olvasóm tagja valamelyik keresztény felekezetnek, ezért bevezetésként azt akarom közölni, hogy a Szentírás különleges nézőpontból történő bemutatásával nem akarom gyengíteni egyetlen keresztény hitét sem, aki szó szerint olvassa a Bibliát, annak minden szépségével, vigaszával és inspirációjával. Éppen ellenkezőleg, azt remélem, hogy a hitük megerősödik annak a rejtett bölcsességnek az elmélyülő megértésével, amit a Biblia nagyszerű könyvei – minden bizonnyal rejtve – tartalmaznak.

Egyes tudósok a világ szentírásait, beleértve a Bibliát is egy speciális irodalmi kategóriába sorolják, amit néha „Szent nyelvnek" hívnak. Ennek a fajta írásnak az a megkülönböztető jellemzője, hogy bár elbeszéléseinek van bizonyos történelmi alapja, a nyelvezete nagyrészt, bár nem teljesen, allegorikus; szimbólumokból és allegóriákból épül fel, amelyek alapvető spirituális igazságokat tartalmaznak. Ennek a nyelvnek van egy másik neve is. Szokták „Misztérium nyelvnek" hívni, mert erről azt mondják, hogy réges-régen Látnokok és Próféták találták ki, akik az ősi Misztérium Iskolák tagjai voltak. Ezekről az emberekről úgy gondolják, hogy ezt a nyelvet két okból hozták létre: 1. felfedjék az alapvető tudást és annak hatalmát azok előtt, akiknek ez segíthet; 2. elrejtsék a tudást azok elől, akik számára veszélyt és kísértést jelenthetne.

Ennek a titkolózásnak az oka teljesen világos lesz, ha figyelembe vesszük azt a módot, ahogy a modern ember hajlamos a tudományos ismereteket és felfedezéseket felhasználni, egy nyilvánvaló példaként említve a nukleáris energia atombombában történő pusztító alkalmazását. Az ősi Látnokok és Próféták felismerve, hogy tudásuk az egész emberi faj számára hasznos lehet, egyben azt is látták, hogyha ez a hatalom a társadalom bomlasztó elemeinek kezeibe jutna, az nagy kárt okozhatna a birtokosoknak és mindenkinek, aki a befolyásuk alá kerülne. Ennek elkerülése érdekében megalkották a különleges nyelvet, amelyen az ihletett Szentírásokat megírták. A világ Szentírásai bár történelmi eseményeken alapulnak, mégis számos további – kétszeres, háromszoros vagy akár hétszeres – jelentéssel bírnak.

A mi Urunk is utalt erre a nyelvre, amikor tanítványaival bizalmasan beszélgetve ezt mondta: „Megkaptátok (vagyis a tanítványok, akik fogadalmat tettek, tanításban részesültek és kiállták a próbatételt) az Isten országa titkát, a kívülállók azonban mindent példabeszédben kapnak." (Mk 4,11)

Az írásom témája ez a „Misztérium nyelv"; a szent nyelv, amely nemcsak feltárja a mély spirituális igazságokat, hanem megmagyarázza a Biblia azon kijelentéseit, amiket eddig súlyos kritikával illettek. Egy neves író nem sokkal korábban azt írta, hogy a Biblia „keveri a hihetetlent a lehetetlennel". Ha a Biblia összes kijelentését szó szerint vennénk,

akkor be kellene vallanunk, hogy van bizonyos igazság ebben a véleményben és jobb csendben maradnunk – ha nem rendelkezünk a válaszokkal.

Milyen egyéb ellenvetést mondanak a Szentírásra? Mit kezdjünk azokkal a kifogásokkal, amelyek szerint úgynevezett csodákkal talán a lehetetlen is lehetségessé válhat, de a fizika törvényeit és a csillagászati tényeket azért mégsem lehet megváltoztatni! Néhány bibliai csoda túlmegy azon a határon, amit ésszerű keretek között el lehetne hinni, például a Vörös tenger szétválasztása és órákig történő visszatartása, vagy a Jordán folyóé. Sokan mégis természetesnek vesznek egy olyan gyakorlatilag mindenható isteni erőt, amivel ezek a nagy mutatványok végrehajthatóak.

Emellett azt is figyelembe kell venni, hogy a heliocentrikus rendszer nem változtatható meg, bár a Biblia beszámol ilyen változásokról. A mi Napunk a fény közvetlen forrása; nélküle csak csillagfény lenne, vagyis mérhetetlen távoli Napok fénye látszódna. A Nap a Naprendszer középpontja, körülötte keringenek a bolygók, amelyeknek egyike a mi Földünk. Az éjszakák és nappalok váltakozását a Föld saját tengelye körüli forgása okozza. Mégis a Teremtés könyve feljegyzi, hogy már eltelt három reggel és este, mielőtt Isten a Napot és a Holdat megalkotta. Józsué könyve is beszámol a Nap és a Hold megállításáról annak érdekében, hogy hosszabb legyen a nappal. A kritikusok természetesen hangsúlyozzák, hogy a Nap látszólagos mozgásának az égen semmi köze a nappalok hosszához, mert az a Föld forgási sebességével függ össze. Ha szó szerint vennénk, hogy „Gibeon fölött… a Nap megállt az ég közepén… s csaknem egy egész napig halogatta lenyugtát”, ez azt jelentené, hogy a Föld forgása hirtelen megállt. Egyetlen emberi lény sem maradt volna életben, hogy beszámoljon erről. Minden laza tárgy a Földön, beleértve Józsuét, az óceánok vizét és a légkört, folytatva a szokásos forgó mozgását, azonnal a hangsebességnél gyorsabban elszállt volna kelet felé! Meg kell tehát vallani, lehetetlen, hogy az esemény a leírás szerint valóban megtörténhetett.

Más furcsa történeteket is olvashatunk a Bibliában, mint például a következőket. Az Úr azt mondta Mózesnek, hogy különböző sorscsapásokkal fenyegetve kényszerítse a Fáraót az izraeliták rabszolgaságból való felszabadítására; de Ő minden ilyen sorscsapás után a Fáraó szívét egyre jobban megkeményítette. Sámsont nem tudták legyőzni, ha kötelekkel kötözték meg, csak akkor, amikor levágták a haját. Jerikó falait kürtnek szavával és nagy kiáltással döntötték le. A Szeretet Ura megátkozott és ezzel elsorvasztott egy fügefát húsvét előtt, kora tavasszal, mert az nem hozott gyümölcsöt. Mindezeket a történeteket és még továbbiakat is felsorolnak, amikor kritikával illetik a Keresztény Szentírást, és ha valaki nem rendelkezik az értelmezéshez szükséges kulcsokkal, akkor kénytelen csendben maradni, mert képtelen megvédeni a Bibliáról alkotott álláspontját.

Akkor mi a megoldása ezeknek és a sok egyéb nyilvánvaló rendellenességnek és képtelenségnek egy kétségtelenül ihletett Könyvben? Az egyik lehetséges magyarázat, amely a teozófiai elgondolások csoportjába tartozik, megoldást kínál szinte az összes felmerült problémára.

Ez pedig az, hogy a Biblia – mint a világ más Szentírásai is – egy bizonyos metaforikus nyelven íródtak, ami tele van képekkel és szimbólumokkal. Ennek a nagyon ősi nyelvnek az a célja, hogy mély igazságokat tárjon fel, metafizikai gondolatokat közvetítsen, különleges tudatállapotokat és felemelkedett emberek spirituális tapasztalatait írja le. A szerzők allegorikus módon kívánták bemutatni ezeket a mélyen

rejtőző misztikus igazságokat és belső tapasztalatokat. A Szentírásban szereplő történelemi eseményeket és korokat mindössze úgy használták, mint a szövésnél a láncfonalat és a vetülékfonalat, amelyből végül kialakult az örök igazság szövete. Az idő és a múlandó világ eseményei kevésbé voltak fontosak az ihletett szerzők számára, mint az örökkévalóság és az örök igazságok, amelyekről írtak.

Amikor a világ Szentírásait és mítoszait olvassuk, emlékeznünk kell arra, hogy egy speciális irodalmi kategóriával van dolgunk. Ez először furcsának tűnhet számunkra. Szükségünk van egy szótárra, amiből megtanulhatjuk a szavak jelentését, és ahonnan hozzájuthatunk az értelmezéshez szükséges kulcsokhoz, hogy megérthessük a különleges írásmódot és felfedezhessük a szerzők szándékát.

Négy ilyen kulcsot szeretnék most – teljesen dogmamentesen – az olvasó figyelmébe ajánlani; valamint megismétlem, hogy nincs szándékomban gyengíteni a keresztény hitet senkiben, és nem kívánom támadni a Biblia történetiségét sem. Úgy hiszem, hogy sok feljegyzett esemény valóban megtörtént. Azonban abban is biztos vagyok, hogy amikor az allegória és szimbolizmus fátylát félrehúzzuk, mögötte feltárulnak a teremtés törvényeinek mély és örök igazságai; az élet, az emberi boldogság és öngyógyítás törvényei; és a sors beteljesítésének törvényei is. Ezek sokkal többet jelentenek azoknál a történelmi eseményeknél, amelyekbe beleszövődnek, legyenek azok az epizódok bármennyire érdekesek.

Az első kulcs az, hogy sok feljegyzett esemény az olvasón belül történik. Ezek a belső emberre vonatkoznak, a belső énre bennem vagy benned. Az emberi természet szubjektív tapasztalatait képviselik. Egy külső esemény beszámolója olyan módon van megkomponálva és leírva, hogy az egy egyetemes, folytatólagos emberi tapasztalatot ábrázoljon.

Szent Pálnak ismernie kellett ezt a nyelvet, mert ezt használta például akkor, amikor Krisztus születését egy belső élményként említi. Ezt írja: „Fiaim, újra a szülés fájdalmait szenvedem értetek, amíg Krisztus ki nem alakul bennetek.” (Gal 4,19) Szent Pál itt Krisztus születését nem egy betlehemi eseményként írja le, hanem belső tapasztalatként és elérendő tudatállapotként ábrázolja. Máshol szintén nem a történelmi Krisztusról ír, Akivel nem találkozott, hanem a Krisztusi jelenlétéről az emberben: „Krisztus bennetek a megdicsőülés reménye.” (Kol 1,27)

Ehhez hasonlóan más nagyszerű Bibliai történetek is belső emberi tapasztalatokat és élményeket írnak le.

Ahhoz, hogy megértsük ezeket, a szöveget intuitív módon és fogékonyan kell olvasni; és az elménk nyitottnak kell lennie olyan magasabb tudatállapotok felé, amelyek csak arra várnak, hogy az olvasó belépjen. Ennek eléréséhez tehát az első kulcs az, hogy a történetek belső emberi tapasztalatokat írnak le.

A második kulcs az, hogy a Bibliában szereplő minden egyes személy az emberi jellem és tudat egy állapotát, vagy tulajdonságát ábrázolja. A nagy drámákban a színészeket úgy tekinthetjük, mint az emberi természet, az emberi tulajdonságok, jellemvonások, erősségek, vagy mint például Júdás esetében a gyengeségek megszemélyesítőit. Ha az első és a második kulcsot egyszerre alkalmazzuk, akkor kiderül, hogy a Szentírásokban szereplő személyek a minden emberben fellelhető tulajdonságokat jelentik. Az alázat, az odaadás és az önzetlen szeretet megszemélyesítője Mária, Jézus Anyja, akiben Krisztus megszületett; ezek a jellemvonások eltérő mértékben mindenkiben ott vannak; és ugyanígy megtalálható az emberi gyarlóság és a bennünk

rejlő szentté válás lehetősége is, mint Mária Magdaléna és mint Péter esetében. A Krisztus-tudat, még ha a fejlődés korai szakaszában alvó állapotban is, jelen van minden emberben; és ez végül felébred, vagy megszületik bennünk a lélek Karácsonya alkalmával. Márta az aktívan sürgő-forgó, és Mária a csendben szemlélődő testvérpárja szintén különböző életszemléletet takarnak; és mindkettő megvan bennünk; az életkörülmények hol egyiket, hol másikat hívják elő. A gyönyörű történetben, amikor Urunk meglátogatta Máriát és Mártát, az előbbit megdicséri, míg az utóbbit gyengéden megdorgálja, ami kissé igazságtalannak tűnhet. Márta „sürgött-forgott, végezte a háziasszonyi teendőket", míg Mária csak „odaült az Úr lábához és hallgatta a szavait". A két kulcsot felhasználva rájöhetünk, a testvérpár története arra utal, hogy a megvilágosodás eléréséhez fontos, sőt szükséges, az Istenségen való csendes elmélkedés, de közben a világban elvégzendő feladatainkat is meg kell tennünk.

A második kulcs tehát az, hogy az ihletett allegóriában szereplő személyek az emberi természet tulajdonságainak megszemélyesítői.

A harmadik kulcs az, hogy minden történet egy képletes leírása az emberi lélek evolúciós utazása néhány fázisának a tökéletesség felé.

Ez egyaránt vonatkozik a normál evolúciós és a felgyorsított fejlődésre is; az utóbbit a „szűk kapun" való belépés és a „keskeny úton" haladás teszi lehetővé (Mt 7,13). A normál és a sebesebb evolúció leírása és iránymutatása ügyesen keveredik és sok csodálatos bibliai történetben fellelhető. Így minden emberi lény életére és az egész emberi fajra alkalmazható. Mi magunk is átéljük ezeket, és áthaladunk ezeken az epizódokon.

Nem ébred-e fel mindannyiunkban egyszer a személyes idealizmus, a spirituális újjászületés? Nincsenek-e olyan időszakok az életünkben, amikor heves tudatállapot változások következnek be bennünk, amelyek mind magasabb materiális vagy spirituális magasságok elérésére sarkallnak minket? Nem vagyunk-e néha mélyen elmerülve a világ bánatainak vizeiben, szimbolikusan a Jordán vizében? Valójában ilyenek vagyunk, mind egyénenként, mind az egész emberi fajt tekintve. Az evangéliumok arra utalnak, hogy ha bátrak és kitartóak vagyunk, akkor kiemelkedünk, ahogy Jézus, és egy új Mennyország nyílik meg számunkra, vagyis egy új erő és megértés születik meg bennünk az élet tapasztalataiból.

Minket is „megkísértenek a pusztában". A pusztaság a Bibliában egy olyan mentális állapotot jelent, amelyet a spirituális kiapadás és szárazság jellemez, amikor az emberi természet alsóbb aspektusa, amit a Sátán személyesít meg, arra csábít, hogy eláruljuk azokat az eszméket és igazságokat, amelyeket ismerünk. Szintén sok embernek megvan a maga átváltozása, a szellemi felemelkedése a szimbolikus hegyen, amikor egy időre úgy tűnik, hogy a világ csupa fény, szépség, bölcsesség és igazság. Ugyanígy elérhet minket a Lélek sötét éjszakája, a getszemáni történet, amikor azok a barátok és megbízható segítők, akikre támaszkodni szoktunk, metaforikusán éppen alszanak, és nem segíthetnek. Ekkor mi is azt vethetjük a szemükre, hogy: „Még egy órát sem tudtok velem virrasztani?" (Mt 26,40)

Az emberiség tagjai egyénileg és összességében is sok életben sok alkalommal megélik a Golgota nagy drámáját. Először csak kicsiben, de legvégül mégis teljes egészében, amint elérik a spirituális megkoronázást. Az ember a történelem folyamán többször találta magát egyedül, elárulva és keresztre feszítve, amikor felkiáltott: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?" (Mt 27,46). Csaknem mindannyian

átmentünk már bizonyos mértékig a magány érzésén, amelyből később egy új erővel és egy nagy felfedezés tapasztalatával emelkedtünk ki, mint Jézus, Aki ezt mondta: „én és az Atya egy vagyunk” (Jn 10,30). Ő rájött arra, hogy az ember spirituálisan maga az Örökkévaló. Amikor valaki ennek teljesen tudatába kerül, akkor soha többé nem kerítheti hatalmába a magány és az elkülönültség érzése.

Minden ember számára elrendeltetett, hogy egy napon beteljesítse Krisztus életének nagy drámáját, az Angyali Üdvözlettől (Lk 1,28) a Kereszten való Szenvedésen keresztül a Mennybemenetelig, vagy Adeptusságig, „amíg mindnyájan el nem jutunk az Isten Fia hitének és megismerésének egységére, és tökéletes emberré nem leszünk, elérve Krisztus teljessége… mértékére” (Ef 4,13). A Beavatásokon keresztül a tudat nagymértékű kitágulása várja azokat, akik sikeresen haladnak „a szentek útján” (Iz 35,8). A harmadik kulcs tehát az, hogy a nagyszerű bibliai történetek allegóriákba rejtve írják le az élet fejlődését a Természetben és az emberben; valamint a tanítványban, a Beavatottban és az Adeptusban.

A negyedik kulcs a szent nyelvhez az, hogy minden tárgynak megvan a maga speciális jelentése. A régi Misztérium Iskolák Beavatottjainak titkos nyelve olyan szimbólumokra épül, amelyeknek jelentése állandó az egész világon, kelettől nyugatig. Szintén változatlan az a tanítás is, amelyet ez az ősi nyelv mindenfelé elénk tár.

Egy szimbólum úgy jellemezhető, mint egy „leírt példabeszéd”, és egy példabeszéd úgy, mint egy „elbeszélt szimbólum”. A bibliai szimbólumok a négy elemhez – föld, víz, levegő, tűz – való kapcsolatuk alapján tovább osztályozhatóak. Ezek mindegyike az emberi tudat egyes szintjére utal. A szilárd földi tárgyak az éber fizikai tudatállapotot jellemzik. A vízen vagy a vízben történtek az érzelmekre utalnak. A tűz jelképezi az emberi elme romboló, hiperkritikus vonatkozásait, de emellett jelöli az emberben és az univerzumban benne rejlő kreatív élet-erő tüzes megnyilvánulását is. A levegő az intuitív meglátásokat mutatja; a levegő madarai az isteni Szentháromság és a háromszoros spirituális emberi Lélek, a bennlakozó Isten szimbólumai.

Ez tehát a négy kulcs ahhoz a figyelemre méltó nyelvhez, amit azért alkottak és használtak, hogy a világ szentírásaiban és mítoszaiban egyfajta gyorsírásba foglalják az okkult és rejtett tanításokat. Hadd mondjam el újra, hogy ennek a Misztérium Nyelvnek kifejezett célja egyfelől feltárni, másfelől elrejteni az igazságot; feltárni azok számára, akik ösztönösen helyesen értelmezik és használják ezt a tudást, és elrejteni azok elől, akiknek birtokában ártalmassá válhatna. Most nézzük meg közelebbről ennek az ős-régi nyelvnek az egyes összetevőit.

Földi tárgyak, amint már említettem, a fizikai tudatállapotra utalnak. A hegyek például felemelkedett tudatállapotról árulkodnak. Ábrahám szeretett fiát, Izsákot „a hegyen” készült feláldozni az Úrnak (Ter 22,1-13); Illés „az Isten hegyéig” vándorolt, ahol „az Úr hallatta szavát” (1Kir 19,8-9); Mózes a Tízparancsolatot a „hegyen” kapta meg; a mi Urunk „felment egy magas hegyre” és ott átváltozott (Mt 17,1-2); vagyis felemelkedett tudatállapotba került.

Más földi tárgyak, például a síkságok a normál éber tudatállapotra, a völgyek a durván anyagias mentális beállítottságra utalnak. A kertek, szőlők és mezők egy spirituálisan gyümölcsöző tudatállapotot, vagy egy új ciklus kezdetét jellemzik. Az Úristen az „Édenkertbe” helyezte az embert, akit teremtett (Ter 2,8). A mi Urunk feltámadása után Mária Magdolnával egy kertben találkozott, aki először nem ismerte fel „abban a hiszemben, hogy a kertész áll mögötte”, ami arra utal, hogy belső tudata nem

volt teljesen éber, vagy a bánat miatt zárva volt. Az Úr működésbe hozta benne a spirituális természetet azzal, hogy a nevén szólította, a spirituális nevén: „Mária!”. Erre megfordult, s csak ennyit mondott: „Rabboni”, ami annyit jelent, mint „Mester”. (Jn 20,16)

A sivatag, vagy pusztaság, amint már említettem, egy olyan mentális állapotot jelent, amelyet a spirituális kiapadás és szárazság jellemez, amikor az idealizmus csökken és a magasabbra törekvés szinte teljesen eltűnik. A Nap a Bibliában az emberi természet legmagasabb spirituális részének a Monádnak, vagy Isteni Szikrának a szimbóluma, és így nem a fizikai Napkorongot jelenti. Amikor Józsué könyvében azt olvassuk, hogy „a Nap megállt az ég közepén”, ez azt jelenti, hogy legmagasabb spirituális részének erejét a leghatásosabb állapotba hozta, hogy annak spirituális fénye megvilágosítsa elméjét – „a holdat” – és így számára szimbolikusan hosszú legyen a nappal (Józs 10,13).

A Bibliát érő legélesebb kritikák, amelyek a nyilvánvaló csillagászati és tudományos képtelenségekre hivatkoznak, így elveszítik jelentőségüket, ha bemutatjuk, hogy a történetek nem fizikai, hanem misztikus jelenségeket és eseményeket írnak le. Amikor például meditációval és az akarat erős koncentrálásával az Isteni Szikra (a „Nap” az emberben) megnyilvánulása eléri maximális erejét az emberi természet egésze felett, beleértve a fizikai agy tudatát is, a személyiség (akit Józsué képvisel) megvilágosul. Számára mentálisan és spirituálisan soha többé nem lesz sötétség vagy éjszaka, hanem csak örökös fény vagy nappal. A Hold szimbolizálja a halandó embert, különösen az elmét és az agyat, amely a meditáció és a beavatás által megvilágosul a legbelsőbb Én, a Nap, visszatükröződő fényétől.

A csillagok kozmikus Lényeket szimbolizálnak. Az állatok képviselik a zsákmányukra vadászó vágyakat. Az oroszlánok és tigrisek jelentik az állatias szenvedélyeket, a kéjvágyat és az érzéki kívánságokat, amelyekkel mindenkinek, aki a gyors kibontakozás ösvényén halad, szembe kell néznie. Valójában ezekkel egyedül kell megküzdenie és le kell győznie őket, de nem az elfojtás által, hanem az erők transzmutálásával, amellyel pozitív teremtő bölcsességgé és termékeny energiává alakulnak. Ezt egyénenként és önállóan kell elvégezni, nagyrészt magányosan és segítség nélkül.

Néhány példa megmutatja, hogyan tanítják ezt a mítoszok és a szentírások a Szent nyelven. Héraklész (Herkules) tizenkét szimbolikus feladatának első próbája volt a Nemeai oroszlán legyőzése, de a többi próba is mély jelentéstartalmat hordoz. Először nyilakkal próbálkozott, de azok visszapattantak az oroszlán oldalán. Végül puszta kézzel megfojtotta, lenyúzott bőrét pedig örökké viselte és így ő is sérthetetlenné vált; az oroszlánbőr azóta is a győzelem és a fenségesség szimbóluma. Ilyen győzelmet aratni nem a vágyak elfojtásával, hanem a vágy-energiák királyhoz méltó erőkké történő transzmutálásával lehet. Hasonlóképpen írják le Sámson esetében, akinek „amikor a timnai szőlőhegyhez ért, ordítva nekirontott egy fiatal oroszlán” – menet közben, vagyis a „fejlődés útján haladva”. Ő szintén „puszta kézzel” (segítség nélkül) tépte szét az oroszlánt. Ha tovább olvastuk, akkor emlékezhetünk, hogy Sámson „egy idő múlva aztán visszatért..., hogy megnézze az oroszlán hulláját. S lám, az oroszlán csontvázában méhraj volt és lépes méz”, amiből menet közben evett. Ezt követően tette fel a híres találós kérdését a kísérőinek: „Eledel jött ki az evőből, s édesség került ki az erősből.” (Bír 14,14)

Exoterikusan a rejtély megoldása egyetlen időbeni eseményben rejlik. Ezoterikusan azonban ez egy alapvető és nagyon jelentős egyetemes törvény kinyilatkoztatása. A méz (édesség és táplálék) annak a bölcsességnek a szimbóluma, amelyet a kreatív, teremtő életerőknek emocionálisból spirituálisba történő transzmutációjával nyerhetünk el. Ekkor a spirituális alkímia az erős emberi vágyak hulláján (megölt oroszlán) bölcsességet (méz) készít. Így vannak elrejtve az alapvető pszichológiai és spirituális igazságok az időbeni fizikai eseményekben.

A hajók, bárkák és bölcsők tudathordozókat szimbolizálnak, elhatárolás vagy azokban való közlekedés szempontjából, amelyek lehetnek fizikaiak, spirituálisak, emberfelettiek vagy isteniek.

A víz elem képviseli az érzelmek birodalmát és az emberi érzéseket; a bor jelenti az emberi intuíciót és bölcsességet.

A hal jelképezi a Krisztus-tudatot csakúgy, mint a Halak csillagjegy a Krisztusi bölcsesség és az egyetemes szeretet szimbóluma. Ez olyan szeretetet jelent, amely teljesen tiszta, mindent magába foglaló és együttérzően könyörületes szolgálatban nyilvánul meg. A hal egyszerre jelképe a Halak-korszakának és a Kereszténység korszakának is. A püspöki süveg szintén úgy néz ki, mint egy hal feje nyitott szájjal felfelé, ami valószínűleg annak a szimbóluma, hogy ehhez a nagy méltósághoz egy magas tudatállapot társul, és hogy a püspök egész életét ennek szenteli.

A madarak képviselik az Isteni Szentháromságot az egész univerzumban vagy az emberben, a három részük – a test és a két szárny – által. A hattyú, a galamb, a pelikán, a sólyom és a sas mind az Istenséget szimbolizálják. A nőstény madarak – általában vízimadarak – az Istenség anyai aspektusát jelképezik, Akire azt mondják, hogy az univerzum Benne „mentálisan” fogan meg; máshol tojásként említik. A vizek felett lebeg a térben és szárnyai ütemes ritmusával előhívja az élő dolgok magvait, az univerzumokat, és megkezdődik a ciklikus fejlődés.

Az isteni Ént az emberben gyakran ragadozó madár szimbolizálja, amely vadászik az alsóbb, halandó emberre (a testben lévő öntudatra), karmaival megragadja, és a levegőbe emeli (felemelkedett tudatállapotba hozza), felfalja vagy elnyeli azt magában (egységet hoz létre az istenivel). Egyiptomban a keselyű, a sólyom és a sas, a madarak királya, mind az ember spirituális Énjét képviselik.

A tűz egyaránt jelenti az analitikus emberi elme nyugtalan és romboló aspektusát, és az isteni teremtő erőt a Természetben és az emberben.

A fák, botok, pálcák, rudak, oszlopok, vagyis az összes „függőleges” dolog az emberi gerincagyra utalnak, amelyikben a teremtő erő, a „kígyó tűz” van burkolva.

A kígyó, amely a szimbolikában általában fához kapcsolódik, szintén részben a kreatív erőt jelenti, amelyik az emberben a gerinc mentén „szerpentin-szerű” vagyis kanyargós úton mozog.

A házasságok a szent nyelvben a spirituális, mennyei házasságokat és a halandó embernek a saját isteni természetével való egyesülését, majd később az isteni Énnek az Univerzummal történő összeolvadását jelentik. A kánai menyegzőn a Krisztus vendégként van jelen. Amikor fogytán volt a bor, akkor Ő a vizet borrá változtatta (Jn 2,3). Misztikus egyesülés, vagy „házasság” esetén a Krisztus-természet felragyog az emberben (Krisztus, mint vendég), amikor a belső és a külső tudat egyesül (házasságra lép). A víz (az érzelem) ekkor automatikusan borrá (intuíció) változik.

Az a történet, amikor a Krisztus lecsendesíti a vihart, egy gyönyörű illusztrációja az allegorikus írásmódnak. A tanítványok útnak indulnak a Galileai-tengeren. Maguk navigálták a bárkát, míg a Mester, aki velük tartott, éppen aludt. Egyszer csak egy nagy vihar támadt. Erre a tanítványok felébresztették az alvó Utast, és ekkor Ő a hatalmas erejével szembeszállt a viharral és három szóval lecsendesítette azt mondván: „Csendesedj! Némulj el!" (Mk 4,39).

Sok olyan szimbólumot használnak ebben a történetben, amelyre már felhívtam a figyelmet. A színhely a vízen van, tehát az emberi érzelmekről szól. A bárka a tudathordozó, ami a Lelket szállítja az élet vizein. A tanítványok az emberi Lélek tulajdonságait személyesítik meg; mint például Péter a lobbanékonyságnak és a bennlakozó szentségnek, Jakab és János halászok az egyszerűségnek, Máté a szolgálatkészségnek, János a hűséges szeretetnek a megfelelője, mert ő az egyetlen tanítvány, aki a tárgyalóteremben és a kereszt lábánál is jelen volt. Ezek mind megtalálhatóak az emberben, ugyanúgy, mint Júdás, aki alkalomadtán arra csábít minket, hogy eláruljuk a bennlakozó Istent. Szintén mindannyiunkban benne van a Krisztusi Természet, a benső Isten, Akire Szent Pál azt mondta: „Krisztus bennetek a megdicsőülés reménye" (Kol 1,27).

Az élet (az utazás) kezdetén a bennlakozó isteni természetnek nem vagyunk tudatában (alszik), de egyszer csak az élet viharai lecsapnak, és a vágy, a harag, a gyűlölet, a rosszindulat, a kapzsiság, a féltékenység „széllökései" fenyegetik a lélek biztonságát. Ekkor mi a teendő? Tegyük azt, amit a tanítványok tettek! Forduljunk benső természetünk mélységei felé és keressük meg magunkban az isteni részt, a Krisztusi Természetet, érintsük meg és ébresszük fel; így felemelkedve és inspirálva, bátran szembenézhetünk alsóbb természetünk viharaival és teljes bizonyossággal mondhatjuk mi is, hogy: „Csendesedj! Némulj el!".

Az élet viharainak jelen tőssége is megjelenik ebben a történetben, mert ha nem tör ki vihar, akkor Krisztust sem kellett volna felébreszteni. Ezért bár az élet viharai általában nehezek, fájdalmasak és gyakran tragikusak, mégis megvan a maguk szerepe az életünkben és a fejlődési folyamatunkban. Ha megtanuljuk ezeket intelligensen kezelni, akkor intuitív módon felül tudunk emelkedni az érzelmi viharokon, és spirituális Énünk megismerésétől, a felébresztett Isteni természetünktől felemelkedett állapotba kerülve, viszonylag könnyen megoldást találhatunk még a legnehezebb érzelmi problémákra is.

Ez a történet utal az ember legbensőbb Énjének teljes evolúciós utazására (az emberi Monádnak, az isteni szikrának a még nem felébresztett állapotára) is, ahogy az elején békésen alszik. Az emberi evolúciós zarándoklat kezdetén minden erő látens állapotban van, de az emberi élet – viharos és egyéb – tapasztalatai meghozzák a maguk gyümölcsét és ezeket a csírában létező isteni erőket felébresztik, amelyek végül, ha az ember tudatosan alkalmazza, békét biztosítanak számára. Ez nem az ártatlanság és tudatlanság békéje, hanem az erősek békéje, amely teljesen éber és tudatos.

Hasonló az értelmezése a meggyógyult asszony történetének. „Volt ott egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásban szenvedett. Már egész vagyonát ráköltötte az orvosokra, de egy sem tudott rajta segíteni" (Lk 8,43). Ekkor hallott a nagy Tanítóról és Gyógyítóról, aki éppen arra járt. Betegsége ellenére felkereste és a közelébe próbált kerülni. Nagy tömeg és tülekedés állta az útját. Az asszony azonban az akadályok ellenére kinyújtotta a kezét, „hátulról hozzáférkőzött és megérintette a ruhája szegélyét" –

nem is Őt magát érte el, hanem csak a ruhája szegélyét, de abban a pillanatban meggyógyult.

Az asszony mindannyiunkat jelentheti. Nem vagyunk-e mindnyájan „betegek", vagy „tökéletlenek", vagy evolúciós szempontból megvilágosulatlanok? Hogyan válhatunk magasztossá és megvilágosulttá? Ha azt tesszük, amit az asszony tett! Ha keressük és megtaláljuk a Krisztusi Természetet önmagunkban. Először egy nagy „tömeg" állja az utunkat, az összes olyan tulajdonságunk, amely elzár minket a bennünk lévő Istentől. Minden nem-Krisztusi törekvés, gondolat, szó, vagy tett egy akadályt jelent közöttünk és az Istenség között, amely a bennünk lévő gyógyító Kegyelem. Ha azonban kinyújtjuk a kezünket (törekvő gondolatainkat) a bennünk lévő Istenség felé és megpróbáljuk elérni Őt, akkor egészségessé válhatunk. Ha sikerül megérintenünk „a ruhája szegélyét" – gyönyörű szimbóluma az Isteni tudat peremének – akkor sikerrel járunk. Isteni fény és élet és gyógyító erő árad le ránk ezáltal, amitől meggyógyulunk.

A halál, a vakság és az éjszaka mind a spirituális sötétség, a mentális sötétség és a benső fény iránti érzéketlenség állapotára utalnak. A Biblia egyes helyein az „éjszaka" fogalma egy nagy megnyilvánulási periódus végét – az Istenség éjszakáját – jelenti. Amikor az Úr valakit visszahoz az életbe, vagy meggyógyítja a vakságból, akkor ez az illető spirituális ébredésére és egy új élet-felfogásra utal. Amikor valaki őszintén törekszik a fény felé és az intuitív Krisztusi Természet elkezd megnyilvánulni benne, akkor a sötétség eloszlik és az ember új életre kel.

Allegorikusan, Krisztus megjelenik a színen és meggyógyítja a vakot, vagy feltámasztja a halottat. Nem tagadom a csodákat egyáltalán. Én csupán azt mondom, hogy bármennyire is csodálatosak ezek a történetek, elbeszélésüknek van egy sokkal mélyebb jelentése. Mert a benső halál sokkal súlyosabb a fizikai halálnál, és a mentális vakság sokkal súlyosabb a fizikai vakságnál.

A vak Bartimeus a történetben „hallva, hogy a názáreti Jézus közeledik, elkezdett kiáltozni: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!" (Mk 10,47). „Többen csitították, hogy hallgasson", de Jézus mégis meghallotta és Magához hívta őt. Bartimeus „eldobta köntösét, felugrott, és odasietett Jézushoz"; nyomban visszakapta a látását és követte Jézust „az úton". Ebben a néhány mondatban egy fény-kereső megvilágosodásának folyamata van csodálatosan ábrázolva. Egy további szimbolikus utalás is található az „eldobta köntösét" részben. A „meztelenség" az egyik jelentős szimbólum és a tudat megtisztítására utal – a dogmatizmus minden kérgétől, az előítéletektől és a babonáktól –, amely szükséges előfeltétele a spirituális igazság megismerésének. Azt is láthatjuk, hogy Bartimeus végül követte Jézust „az úton" – „a szentek útján".

A halak szimbólumával sokszor találkozunk az Evangéliumokban. Egyszer mindössze néhány halból a Krisztus legalább ötezer embernek adott enni (Mk 6,37-44), és volt még maradék is. Emlékezhetünk, hogy a hal az Isteni szeretet, bölcsesség és a gyógyító kegyelem szimbóluma, amely táplálékra nagy szüksége van az emberi elmének és léleknek. Azt is megtudhatjuk a történetből, hogy ezeknek kimeríthetetlen forrása áll rendelkezésre bennünk, és minél többet árasztunk ki a Krisztusi szeretetből, gyógyító erőből és bölcsességből a világba (a sokaság felé), annál több tör fel belül a további szolgálattételhez és annál szélesebb „csatornájává" válunk a további áramlatoknak.

Úgy gondolom, hogy ez a Kereszténység legfőbb üzenete a világ számára, amelyet Szent Pál szavai tudnak a legjobban kifejezni: „Krisztus bennetek a megdicsőülés reménye" (Kol 1,27). A spirituális erő, bölcsesség, megértés, szeretet és

béke bőségesen áll rendelkezésre bennünk. A csodálatosan szép evangéliumi történetek arra buzdítanak, hogy keressük meg és találjuk meg a bölcsesség és a boldogság kimeríthetetlen forrását magunkban, és amikor megtaláltuk merítsünk belőle embertársaink megsegítésére és mások szolgálatára.

Még a mindennapi élet szükségleteihez is – természetesen mindig felhasználva a józanész és a megkülönböztető bölcsesség segítségét – megtalálhatjuk a belső erőforrásokat. Amikor „templomadót" kértek Krisztustól és a tanítványaitól, mit mondott erre, hol találják meg ezt a tanítványok? Azt mondta: „menj ki a tóra, vess horgot, és az első halat, amely ráakad, húzd ki! Nyisd ki a száját, találsz benne egy sztátért. Vedd ki és add nekik oda értem és érted!" (Mt 17,24-27). Egy „halban" (a Krisztusi tudatban), amelyet „megfognak" és „kinyitnak", találják meg a szükséges „pénzt". Emlékezzünk azonban az intésre: „Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá!" (Mt 6,33).

Ez a téma kimeríthetetlen és én ebben a rövid írásban csupán egy bevezető tanulmányt kínáltam. Zárásképpen megismétlem, hogy számomra minden vallás központi tanítása az, hogy az Istenséget nem távol, felettünk, kívül, az embertől elkülönülve kell keresnünk, hanem belül, mint minden erőnk benső forrását találhatjuk meg. Szent Pál is felhívta a figyelmet erre a nagy igazságra a következő szavakkal: „munkáljátok hát üdvösségeteket", „hiszen Isten maga ébreszti bennetek a szándékot" (Fil 2,12-13).

VÉGE